

Sygnatura akt XI C 435/14

POSTANOWIENIE

W., dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Dasiewicz - Kowalczyk

Protokolant Magdalena Truszkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko D. R. (1), E. R. (1)

o zapłatę

postanawia:

I. umorzyć postępowanie;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 634 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 435/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tut. Sądu w dniu 24.01.2014 r. strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanych K. K., D. R. (1), E. R. (1), M. R. solidarnie kwoty 2443,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 483,83 zł od dnia 19.03.2013 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 403,88 zł od dnia 21.05. 2013 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 403,88 zł od dnia 19.06.2013 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 403,88 zł od dnia 19.07.2013 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 403,88 zł od dnia 20.08.2013 r. do dnia zapłaty

- kwoty 332,01 zł od dnia 01.10.2013 r. do dnia zapłaty

- kwoty 12,52 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej nr (...) zawartej z L. K. dostarczała energię do lokalu związanego z gospodarstwem domowym, położonym przy ul. (...) we W.. W dniu 16 lutego 2013 r. L. K. zmarła. Zgodnie z pismem z Urzędu Miejskiego W. z dnia 28.10.2013r. w w/w nieruchomości zamieszkiwali pozwani K. K., D. R. (1), E. R. (1), M. R.. Z uwagi na fakt zamieszkiwania pozwanych w w/w lokalu i faktycznego korzystania z dostarczanej tam energii elektrycznej oraz usług dystrybucyjnych, pozwani na zasadzie art. 353¹ k.c. w zw. z art. 60 k.c. w sposób dorozumiany zawarli ze stroną powodową umowę na dostawę energii elektrycznej oraz usługi dystrybucyjne. Zdaniem strony powodowej o takim sposobie zawarcia umowy

świadczy fakt, iż pozwani przez długi okres korzystali ze świadczonych przez stronę powodową usług w postaci dostawy energii elektrycznej oraz usług dystrybucyjnych. Pozwani nie kwestionowali istnienia zobowiązania wobec powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Strona powodowa pismami z dnia 13.11.2013 r. wzywała pozwanych do zapłaty wynikających z poszczególnych faktur VAT należności z tytułu dostarczanej energii elektrycznej, wyznaczając im dodatkowy 7 dniowy termin do zapłaty w dniu 19.11.2013 r., jednakże bezskutecznie. Pozwani do dnia sporządzenia pozwu nie uregulowali dochodzonych pozwem należności.

W dniu 04.02.2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym na skutek pozwu wniesionego przez stronę powodową (...) Sp. z o.o. w K. orzekł, że pozwani K. K., D. R. (2), E. R. (1), M. R. w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia niniejszego nakazu powinni zapłacić stronie powodowej kwotę 2443,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- kwoty 483,83 zł od dnia 19.03.2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 403,88 zł od dnia 21.05. 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 403,88 zł od dnia 19.06.2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 403,88 zł od dnia 19.07.2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 403,88 zł od dnia 20.08.2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 332,01 zł od dnia 01.10.2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 12,52 zł od dnia 24 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 642,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego albo wnieść w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

Pozwani K. K. oraz E. R. (1) nie odebrali przesyłki zawierającej w/w nakaz oraz odpis pozwu, skutkiem czego uznano je za doręczone: wobec K. K. z dniem 28.02.2014r., wobec E. R. (1) z dniem 28.02.2014r. (k.72, 73).

Pozwany D. R. (1) w dniu 28.02.2014 r. za pośrednictwem pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego J. G. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 04.02.2014r.

W jego uzasadnieniu wskazano, że pozwany nigdy nie był stroną umowy z powódką, gdyż nie zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu mieszkalnym w okresie objętym żądaniem pozwu. Zaprzeczył również, by zawarł z powódką umowę na dostawę energii w sposób dorozumiany. Pozwany podał, że od czerwca 2012 r. zamieszkuje na stałe przy ul. (...) we W. i od tamtego czasu do chwili obecnej nie zamieszkiwał ani nie przebywał w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) we W.. Ponadto pozwany podniósł zarzut nieistnienia względem pozwanego, stanowiącej przedmiot żądania pozwu wierzytelności powoda z uwagi na niezaistnienie materialnoprawnej podstawy powstania tej wierzytelności. Ponadto pozwany D. R. (1) wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu w wysokości 617,00 zł w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Pozwana E. R. (1) w dniu 28.02.2014 r. za pośrednictwem pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego J. G. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 04.02.2014r. o treści tożsamej, jak pozwany D. R. (1), a ponadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu w wysokości 617,00 zł w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Pismem wniesionym do tut. Sądu w dniu 05.05.2014 r. strona powodowa podała, że w odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2014 r. z uwagi na omyłkowe skierowanie powództwa przeciwko D. R. (1) i E. R. (1) cofa powództwo w stosunku do w/w pozwanych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i wnosi o umorzenie postępowania sądowego w tym zakresie (k.66).

Dwoma pismami z dnia 13.05.2014 r., sporządzonymi odrębnie w imieniu D. R. (1) i E. R. (1), nadesłanymi do Sądu w jednej kopercie, pełnomocnik w/w pozwanych wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz D. R. (1) i E. R. (1) kosztów w wysokości po 617 zł. W jednobrzmiącym uzasadnieniu przedmiotowych pism pełnomocnik D. R. (1) i E. R. (1) wskazał, że pismem z dnia 05. (...) został zawiadomiony o cofnięciu pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i podniósł, iż po otrzymaniu pozwu pozwani powierzyli prowadzenie sprawy pełnomocnikowi i zapłacili wynagrodzenie za wykonane czynności zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Wskazał również, że prowadzenie sprawy radcy prawnemu było niezbędne ze względu na skomplikowany stan faktyczny sprawy cywilnej i konieczność sporządzenia i wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Art. 203 § 4 k.p.c. przewiduje natomiast, że sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Natomiast stosownie do treści art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż na gruncie przedmiotowej sprawy do cofnięcia pozwu w stosunku do pozwanych D. R. (1) oraz E. R. (1) doszło wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Zatem zgoda pozwanych nie była wymagana, niezależnie od stanu sprawy (przed czy po rozpoczęciu rozprawy).

W ocenie Sądu nie zachodziły w niniejszej sprawie również żadne okoliczności, które uzasadniałyby uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Z powyższych względów Sąd w punkcie I postanowienia na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie.

Orzeczenie zawarte w punkcie II Sąd oparł na treści przepisu art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (§ 1). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3).

Zgodnie z art. 203 § 2 k.p.c. pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

Zasadą jest, że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt II CZ 208/11).

W przedmiotowej sprawie strona powodowa, jak wskazała w piśmie z dnia 5.05.2014 r., w sposób omyłkowy wystąpiła z pozwem przeciwko D. R. (1) i E. R. (2). W świetle przytoczonych wyżej poglądów brak jest w ocenie Sądu okoliczności uzasadniających odstępstwo od ogólnej zasady wyrażonej w art. 203 § 2 k.p.c., wobec czego to strona powodowa winna zostać uznana za przegrywającą proces, i jako taka, w myśl art. 98 § 1 k.p.c. powinna zostać obciążona jego kosztami.

Z tego względu w punkcie II postanowienia Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 634 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na zasądzoną kwotę złożyły się: dwie opłaty skarbowe od pełnomocnictwa udzielonego przez E. R. (2) i D. R. (1) po 17 zł oraz kwota 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

W ocenie Sądu brak było podstaw do zasądzenia kwot po 617 zł na rzecz każdego z pozwanych - E. R. (2) i D. R. (1), zgodnie z wnioskami złożonymi przez reprezentującego ich pełnomocnika. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 1980 r. (sygn. akt II CZ 79/80) „okoliczność, że w tej samej sprawie występują trzech powodowie, którzy ponieśli szkody w tym samym wypadku, reprezentowani przez jednego adwokata, mimo że wystawili odrębne pełnomocnictwa, nie uzasadnia zasądzenia na rzecz każdego z powodów oddzielnie kosztów zastępstwa adwokackiego”. Jakkolwiek w przedmiotowej sprawie pełnomocnik reprezentował pozwanych, a nie powodów, to w ocenie Sądu nie uzasadnia to wydania rozstrzygnięcia zgodnie z wnioskami pełnomocnika. Podkreślić także należy, że zgodnie z § 4 ust. 1 cytowanego powyżej rozporządzenia wysokość stawki minimalnej zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju, a w postępowaniu egzekucyjnym - od wartości egzekwowanego roszczenia. Wysokość wynagrodzenia zgodnie z cytowanym przepisem nie jest zatem uzależniona od ilości reprezentowanych w postępowaniu osób.

Ze względu na powyższe orzeczono jak w sentencji.